

Arrest

nr. 146 095 van 22 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 21 mei 2015 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2015 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 mei 2015 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. C. VERKEYN, die loco advocaat Mr. S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Mr. S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 6 februari 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Gelet op verzoekers verklaringen dat hij door de Hongaarse autoriteiten in het bezit werd gesteld van een visum geldig voor twee maanden, geldig tot eind februari 2015, en een op 27 februari 2015 verkregen

bevestiging van de Hongaarse autoriteiten dat door hen inderdaad aan verzoeker een visum werd afgegeven geldig van 30 december 2014 tot 28 februari 2015, richt verweerder op 11 maart 2015 een verzoek tot overname aan Hongarije. Hongarije stemt op 23 maart 2015 in met het verzoek, op grond van artikel 12, tweede lid van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 604/2013).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 18 mei 2015 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

*naam : Chanturiya
voornaam : David
geboortedatum : 28.10.1976
geboorteplaats : Tbilisi
nationaliteit : Oekraïne*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Oekraïne, vroeg op 06.02.2015 asiel in België. De betrokkene legde een binnenlands paspoort van Oekraïne met nummer BP246064, afgegeven op 05.06.2006 en een rijbewijs van Oekraïne met nummer AOB 030575, afgegeven op 16.05.2008 voor.

De betrokkene werd gehoord op 11.02.2015 en verklaarde dat hij Oekraïne op 04.02.2015 verliet met een bestelwagen en op 06.02.2015 in België aankwam. Hij stelde niet te weten via welke landen hij reisde. De betrokkene voegde toe dat hij een visum aanvraag bij de Hongaarse consulaire diensten in Uzhgorod en dat dit visum twee maanden, tot eind februari 2015, geldig was. Hij stelde dat het paspoort met visum door een smokkelaar werd afgenomen.

Op 11.02.2015 werd een verzoek voor informatie terugname gericht aan de Hongaarse instanties, die op 27.02.2015 bevestigden dat de betrokkene op 19.12.2014 een visum aanvraag bij de Hongaarse consulaire diensten in Uzhgorod. Het visum was geldig van 30.12.2014 tot 28.02.2015.

Op 11.03.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Hongaarse instanties, die op 23.03.2015 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek. Ze voegden toe dat de betrokkene volgens hun informatie het grondgebied van de lidstaten op 02.02.2015 binnen reisde via Hongarije.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij opnieuw besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België vanwege een persoonlijke reden –de grootvader langs moederszijde van de betrokkene verbleef na de Tweede Wereldoorlog in België- en omdat België een eerlijk land is. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Hongarije omdat het volgens hem mogelijk is dat de Hongaarse instanties hem naar Oekraïne zullen terugsturen.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen

voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Hongarije omdat het volgens hem mogelijk is dat de Hongaarse instanties hem naar Oekraïne zullen terugsturen.

De betrokkene stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Betreffende de door de betrokkene geuite vrees voor refoulement merken we op dat Hongarije de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Hongarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. We wijzen er verder op dat de Hongaarse instanties op 24.03.2015 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 instemden met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Hongarije bij de bevoegde instanties een asielaanvraag kan indienen. De Hongaarse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gemachtigd zijn te verblijven in Hongarije en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

Wat de toegang tot de asielprocedure en refoulement naar Oekraïne betreft wijzen we er op dat reeds in een rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing toegang hebben tot de asielprocedure en niet worden vastgehouden. Het UNHCR wees er op dat de Hongaarse instanties de aanvragen van personen, die het Hongaarse grondgebied binnenkwamen vanuit Servië of Oekraïne onderzocht en niet langer verwijderde naar Servië of Oekraïne (pagina 2, alinea 1).

In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Comité opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "Asylum Information Database - National Country Report Hungary", up-to-date tot 17.02.2015, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen (pagina 21, alinea 3).

Betreffende detentie lezen we in het AIDA-rapport dat personen, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", tussen januari en juli 2013 niet werden opgesloten tenzij hun asielaanvraag in Hongarije reeds volledig werd behandeld (pagina 21, alinea 3). Vanaf 01.07.2013 voorziet de Hongaarse wetgeving de mogelijkheid tot detentie van asielzoekers. We benadrukken dat deze amendementen de motieven omschrijven voor detentie van asielzoekers en op zich niet impliceren dat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013, systematisch of in grote mate zullen worden vastgehouden. Op grond van bovenvermelde informatie is er ons inzien geen reden om aan te nemen dat de betrokkene, die

voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Hongarije en in wiens geval Hongarije verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht het voorwerp zal zijn van detentie.

Betreffende opvang benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat de condities in de verschillende open opvangcentra in Hongarije wel verschillen en maakt het gewag van klachten van bewoners over de hygiëne in onder meer het centrum van Debrecen, met een capaciteit van 773 personen het grootste open opvangcentrum van Hongarije, maar maakt het geen melding van significante inbreuken op hygiëne, veiligheid of het verstrekken van voedsel in de centra. Bewoners krijgen volgens het rapport drie maaltijden per dag en zakgeld (pagina 41).

In het algemeen zijn we van oordeel dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Hongarije (AIDA-rapport, up-to-date tot 17.02.2015; Grusa Matevzic, "European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation. National Report - Hungary", oktober 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia - Update", december 2012) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Hongarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Hongarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hongarije onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Hongarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor dat hij last heeft van een te hoge bloeddruk en soms medicijnen neemt om dit te voorkomen. De betrokkene bracht tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Hongarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in Hongarije niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit vande in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeloid worden naar de bevoegde Hongaarse instanties."

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat tevens gepaard met een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre deze is gericht tegen de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre deze is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

3.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering en dient te worden geacht te zijn gericht tegen een eerste verwijderingsmaatregel. De vordering werd ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

4. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre deze is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone

vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen

ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.3.2.1.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 12, tweede lid juncto artikel 3 van de verordening 604/2013, van de artikelen 3, § 2, 15 en 18, § 7 van de verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de formele en de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het middel als volgt toe:

“[...] Verzoeker kan niet akkoord gaan met de beslissing van de verwerende partij gezien er veel recentere informatie dan de (gedateerde en niet actuele) zeer algemene informatie die verweerster aanhaalt die niet wijzen op het feit dat verzoeker in Hongarije als asielerzoek niet in precaire omstandigheden zou terecht komen.

Nochtans ligt de plicht op de verwerende partij om een gedegen onderzoek te voeren rekening houdende met alle persoonlijke omstandigheden van het dossier en zich in het kader van een Dublin-overdracht zich te vergewissen van alle recente, gedetailleerde informatie over de actuele toestand in het land waar men een asielerzoek aan wenst over te dragen. Een partiële lezing van zeer algemene documenten kan niet volstaan om aan de motiveringsplicht tegemoet te komen terwijl er andere recentere, veel gedetailleerdere informatie voorhanden is die de informatie van verweerster tegenspreekt.

“ce faisant, le Conseil observe que la partie défenderesse, dans la décision querellée, semble avoir fait une lecture parcellaire des informations qu'elle cite et du'elle dépose au dossier administratif (...) à cet égard, le Conseil tire de l'arrêt de la Cour européenne des droits de l'homme dans l'affaire Tarakhel c. Suisse du 4 novembre 2014 l'enseignement suivant lequel, (...), l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doit se faire avec une grande prudence ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet, rigoureux et actualisé des informations sur lesquelles elle se fonde pour prendre des décisions. Dès lors, la motivation de l'acte attaqué ne permet pas au requérant de comprendre les justifications de l'acte attaqué. » (CCE 22 février 2015, n° 138 950).

Verzoeker kan van zijn kant heel wat informatie aanhalen die het standpunt van verweerster in diskrediet brengt. Verzoeker wenst dan ook te wijzen op artikel 3, lid 2, van de Dublin – III Verordening:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijk lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielerprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

De situatie in Hongarije voor asielerzoekers is er zeer slecht en onmenselijk. De opvang is summier en het risico dat verzoeker wordt opgesloten is wel degelijk zeer groot. De levensomstandigheden in Hongarije zijn op heden dezelfde als in Griekenland. Verzoeker verwijst in deze context tevens naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens: M.S.S. vs. Belgium and Greece van 21 januari 2011.

Hongarije heeft enorme moeite om de internationale verplichtingen ten opzichte van asielzoekers te garanderen. Zo worden Dublin – terugkeerders niet automatisch als asielzoekers beschouwd en is er wel degelijk een reële kans te worden opgesloten in detentiecentra in tegenstelling tot wat verweerster beweert: “In Hungary, asylum seekers lodging an application for international protection for the first time are frequently detained, an information note published today by the Hungarian Helsinki Committee (HHC) shows. HHC found that in the beginning of April 2014, over 40% of adult male first-time asylum seekers were detained in asylum detention, which is a maximum 6-month long detention regime in place since July 2013

According to the HHC, alternatives to asylum detention that exist in Hungarian law are only applied on an exceptional basis.” (stuk 16, AIDA, “Asylum Applicants in Hungary are frequently detained with no effective judicial review, says Hungarian Helsinki Committee”, 30 mei 2014, te consulteren op <http://www.asylumineurope.org/news/30-05-2014/asylum-applicants-hungary-are-frequently-detained-no-effective-judicial-review-says>)

“The Hungarian asylum authority (Office of Immigration and Nationality, OIN) does not automatically consider Dublin returnees as asylum-seekers. The OIN treats them primarily as unlawful migrants in the framework of an expulsion procedure, on the ground that – despite being returned in the Dublin procedure – the returned asylum seekers had no lawful basis to enter and/or stay in Hungary. Prior to registering an asylum application, the Police issue an expulsion order and a re-entry ban against the asylum-seeker (for duration of 1-10 years).”

(stuk 4, “Access to protection jeopardized – Information note on the treatment of Dublin returnees in Hungary”, Hungarian Helsinki Committee, December 2011, te consulteren op <http://www.statewatch.org/news/2011/dec/hungary-access-to-protection-jeopardised.pdf>)

“The report highlights that detention for asylum seekers is still being used extensively in Hungary, this is despite recent amendments to legislation which provide legal grounds for the detention of asylum seekers with a view to reducing its use and putting in place alternatives to detention. According to the Commissioner, however, these changes are far too vague to be properly implemented. Thus, alternatives to detention are infrequently used and there is a lack of effective judicial review. The Commissioner therefore calls on Hungary to make sure that alternatives to detention are considered in priority and detention is used as a very last resort, for the shortest period of time and after an individual assessment. Linked to this point is also the detention of unaccompanied children, which is on-going, and the detention of asylum-seeking families, which is still provided for by the law.”

(stuk 5, “Council of Europe: commissioner for human rights report on Hungary”, Council of Europe, 16 januari 2015, te consulteren op <http://www.asylumineurope.org/news/16-01-2015/council-europe-commissioner-human-rights-report-hungary>)

Hence, in order to measure the actual prevalence of asylum detention within the population concerned, the number of detained asylum-seekers should be primarily compared to that of adult male asylum-seekers with a pending claim. The HHC finds it alarming that as a general trend, more than one third (in early April 2014, over 40 percent) of adult male asylum-seekers are held in asylum detention in Hungary. (...)

A high number of first-time asylum-seekers arriving in Hungary, including many of those sent back to Hungary in a Dublin procedure, are now held in asylum detention throughout most or all of the asylum procedure. In the period between 1 July 2013 and 17 April 2014, the Office of Immigration and Nationality ordered the detention of asylum-seekers on a total of 2372 occasions.”

(stuk 6, “Information Note on Asylum – seekers in detention and in Dublin procedures in Hungary”, Hungarian Helsinki Committee, mei 2014, te consulteren op <http://helsinki.hu/wp-content/uploads/HHC-Hungary-info-update-May-2014.pdf>)

“The Commissioner remains particularly worried by the arbitrariness which characterises the asylum detention regime. Although the law specifies that an individual assessment should take place, in practice asylum seekers are reportedly detained according to criteria such as the availability of places in detention centres or the nationality of the asylum seeker. (...)In addition, the Commissioner is concerned by the lack of effective judicial review. According to the law, there is no appeal against the decision of the OIN ordering asylum detention. The lawfulness of the detention will therefore only be examined in the context of the automatic court review system, performed at sixty-day intervals by criminal law judges, who are also competent for immigration detention cases.”

(stuk 7, “Commissioner for human rights of the council of Europe following his visit to Hungary from 1 to 4 July 2014”, Report by Nils Muiznieks, 16 december 2014, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1421659549_com-instranet.pdf)

Ook de mensenrechtenorganisatie Amnesty International komt tot dezelfde vaststelling, deze informatie is van 25 februari 2015 en dus recenter dan deze van verweerster:

“Asylum-seekers were frequently detained pending the determination of their claims. In a report published in May, the Hungarian Helsinki Committee (HHC) stated that 40% of male first-time asylum-seekers were

detained and that the judicial review of asylum detention was ineffective. In September, the HHC reported that in 2013 it observed 262 cases of expelled or returned individuals trying to enter Hungary through the Serbian-Hungarian border.”

(stuk 8, “Hungary: Annual report 2014/15”, Amnesty International, 25 februari 2015, te consulteren op <https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/hungary/report-hungary/>)

De situatie in deze detentiecentra zijn allesbehalve. De gesloten centra zijn overvol en is er gebrek aan informatie.

“In March 2013, the police and the OIN reported that new accommodation facilities had to be opened (or re-opened). There is significant overcrowding at the main open reception facility in Debrecen (over 1 300 asylum-seekers in mid-June), which led to serious problems (a spectacular deterioration of hygienic conditions, insects, tension, etc.). A temporary reception facility had to be opened in early June in Nagyfa (near Szeged), where 300 asylum-seekers can be accommodated in tents. Another reception centre is expected to be opened in the summer in Vámosszabadi (near Győr and right on the border with Slovakia) in a former military accommodation facility. The OIN did not consult with NGOs providing direct services and assistance to asylum-seekers prior to opening of these facilities. It is questionable whether the OIN will be able to ensure proper reception conditions at these ad hoc facilities.”

(stuk 9, “Brief Information note on the main asylum related legal changes in Hungary as of 1 July 2013”, Hungarian Helsinki Committee, 28 juni 2013, te consulteren op

<http://helsinki.hu/wpcontent/uploads/HHC-update-hungary-asylum-1-July-2013.pdf>)

“Several asylum-seekers in Kiskunhalas told the MFT they had no idea why they were in detention and for how long. Due to scant information and lack of quality interpretation to facilitate communication with the Hungarian-speaking guards, the Afghans lived in fear of being expelled to the place they had just left and where they claimed to have faced danger and persecution. Detainees were moved around between facilities which limited their access to legal counselling. Asylumseekers reported several incidents which warranted an intervention by superiors: verbal, psychological and even physical harassment including beatings and racist comments occurred in police detention at Kiskunhalas, and threats by guards in Kiskunhalas and Nyirbator. The use of a leash when escorting detainees to court hearings, hospital, banks or post office outside of the perimeters of the detention facility (i.e. public areas) was considered inhumane and degrading, particularly by Afghan asylumseekers. In Győr in the west of Hungary, guards were reportedly locking people in cells during the day as a means of punishment and using gas sprays. “We are treated like dogs,” said Sidiq Azadzoï, an elderly Afghan applicant for international protection. Illiterate asylum-seekers were found in a particularly vulnerable position as many requests for seeing a medical doctor or lawyer, for example, are required to be made in writing.”

(stuk 10, “Being a refugee”, UNHCR, 2011, te consulteren op <http://www.unhcr-centraleurope.org/pdf/what-we-do/age-gender-anddiversity-mainstreaming/being-a-refugee-2010.html>)

Verzoeker wijst erop dat AIDA (de organisatie waar verweerster zelf naar verwijst) helemaal niet positief is over Hongarije! Deze informatie dateert van 7 april 2015 en is recenter dan deze van de verwerende partij:

“The third AIDA report update on Hungary, written by the Hungarian Helsinki Committee, underlines that judicial review of immigration and asylum detention in Hungary continues to be ineffective, in breach of EU law and with no sign of efforts being made to solve the problem. The Hungarian Helsinki Committee stresses that the courts’ decisions upholding detention do not provide individual reasoning with regards to the lawfulness and proportionality of detention and fail to consider the individual circumstances of the persons concerned.

Furthermore, detention is reviewed every 60 days, which excludes it being used for as short a period as possible and only until the grounds for detention are applicable as required by EU law.

Vulnerable persons – except for unaccompanied children- such as the elderly and persons with disabilities can also be detained and left without adequate support. In practice, since September 2014, families with children are often detained. Children do not attend school and are intimidated by police officers and armed security guards in uniform, with truncheons and handcuffs.

4,829 asylum seekers were detained in Hungary in 2014. The maximum period of asylum detention is six months. Families with children under 18 years of age may not be detained for more than 30 days.” (stuk 15, AIDA, “Aida update: Hungary continues to detain families with children and other vulnerable applicants without effective judicial review”, 7 april 2015, te consulteren op <http://www.asylumineurope.org/news/07-04-2015/aida-update-hungary-continues-detain-families-children-and-other-vulnerable>)

Bovendien kunnen de Hongaarse asielautoriteiten beslissingen nemen over reeds ingediende asielaanvragen, zonder aanwezigheid van de asielzoekers. Dit betekent dat asielzoekers, die in het kader van de Dublin – III Verordening, naar Hongarije terugkeren geconfronteerd kunnen worden met het feit dat de eerste asielaanvraag werd afgewezen, en zij een meervoudige asielaanvraag moeten indienen. Een meervoudige asielaanvraag kan enkel aanvaard worden als de asielzoeker over nieuwe elementen beschikt.

“Under the Asylum Act, the OIN may issue a decision in the absence of the applicant if it considers that it has enough information to be able to take a decision on the asylum application. This is important because if a person absconds and the OIN issues a negative decision in absentia, the asylum-seeker who is later on returned under the Dublin procedure to Hungary will have to submit a subsequent application and present new facts and evidence in support of his/her claim.”

(stuk 11, “Information Note on Asylum – seekers in detention and in Dublin procedures in Hungary”, Hungarian Helsinki Committee, mei 2014, te consulteren op <http://helsinki.hu/wp-content/uploads/HHC-Hungary-info-update-May-2014.pdf>)

“The prime minister is trying to generate political capital from increasing fear in people, while nearly half a million Hungarians have left the country in search of better living standards abroad, he added.

True, the number of refugees has increased dramatically in the past two years, only a small minority of the applicants is granted asylum, and a significant part of them disappear from the authorities while their applications are being processed, he said.”

(stuk 12, “socialists accuse Fidesz of using migrants to incite xenophobia”, MTI – EcoNews, 20 februari 2015)

Eveneens zijn de opvangcondities voor Dublin – terugkeerders allesbehalve.

“Since November 2013, more and more residents have exhausted the maximum period of stay in the community shelter and the risk of homelessness and destitution has become a reality for many subsequent applicants. The HHC finds it especially disturbing that such asylum-seekers face having to await the result of their asylum procedure in the street, in destitution and poverty, although they could be eventually recognized as refugees with all the benefits that this status affords. Dublin returnees can be placed in asylum detention if one of the grounds for asylum detention under Section 31/A of Asylum Act prevail.”

(stuk 13, “Information Note on Asylum – seekers in detention and in Dublin procedures in Hungary”, Hungarian Helsinki Committee, mei 2014, te consulteren op <http://helsinki.hu/wp-content/uploads/HHC-Hungary-info-update-May-2014.pdf>)

“In addition, according to the Asylum Act, those who submit a subsequent asylum application are not entitled to assistance or accommodation services normally provided to asylum-seekers. As Dublin returnees’ asylum claims are considered as “subsequent” applications, (...) those who are finally not detained do not have access to proper reception conditions after being returned to Hungary (...) (do not have access to free legal assistance).”

(stuk 14, “Access to protection jeopardized – Information note on the treatment of Dublin returnees in Hungary”, Hungarian Helsinki Committee, December 2011, te consulteren op <http://www.statewatch.org/news/2011/dec/hungary-access-to-protection-jeopardised.pdf>)

De houding van Hongarije tegenover asielzoekers brengt asielzoekers in Hongarije in groot gevaar:

“UN Refugee Agency on Friday spoke out against a growing expression of xenophobia in Hungary. It raised concerns over efforts by the Hungarian government to paint refugees as a threat to the country in leading questions being asked during a so-called national consultation.

“We are deeply concerned by the way the government increasingly vilifies people who have fled from war zones like Syria, Afghanistan and Iraq and who desperately need safety and protection in Hungary,” said Montserrat Feixas Vihé, UNHCR Regional Representative for Central Europe based in Budapest.

While UNHCR respects the right of every country to consult its citizens in any way it chooses, the refugee agency is concerned about the wording of a questionnaire that is being sent to eight million Hungarians over the age of 18 in a process announced in late April. UNHCR believes the questions intentionally attempt to confuse refugees and asylum-seekers with so-called “economic migrants” and wrongly blame refugees for a number of purported threats to Hungary and Europe.

For example, question nine of the national consultation suggests that Hungary should be allowed to return people to their countries immediately if they entered Hungary irregularly. It is very important to remember that among the people who enter Hungary – in whatever manner -- are refugees whose lives are in danger in their own countries. These people left their country the same way 200,000 people left Hungary in 1956.

“We call on Hungary, as a signatory to the 1951 Refugee Convention, to respect the international laws it voluntarily pledged to honour,” Ms. Feixas Vihé stated. “Hungary simply cannot return refugees to countries where they would face threats to their lives.”

“Refugees seldom have time to get passports or visas when their lives are in danger, or when they are facing persecution,” Ms Feixas Vihé added. “This in no way invalidates their asylum claims and should never stand in the way of their access to a fair and efficient asylum procedure.”

This year some 13,000 asylum-seekers have arrived in Hungary from Syria, Afghanistan and Iraq, three countries plagued by war and instability.

“We need to remember that around the world the primary threat is not from refugees, but to them,” Ms Feixas Vihé said.” (stuk 17, UNHCR, “UNHCR calls on Hungary to protect, not persecute refugees, 8 mei 2015, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/302542/425477_en.html)

Gezien er toch ernstige informatie voorhanden is over het feit dat asielzoekers in grote aantallen in detentie-centra worden opgesloten, dat de situatie in deze centra precair is, dat de houding van de autoriteiten xenofob is, dat er tekortkomingen zijn in de asielprocedure zelf, is het op heden niet verantwoord om zonder enige individuele garantie verzoeker te laten overnemen door Hongarije.

De verzoekende partij wenst dan ook in dit kader een zeer recent arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te benadrukken, met name het arrest Tarakhel tegen Zwitserland (app. no. 29217/12 – GC 4 november 2014).

In dit arrest werd Zwitserland veroordeeld wegens het repatriëren van een Afghaanse familie naar Italië en werd een schending van artikel 3 E.V.R.M. vastgesteld. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist garanties over opvang. Dit is echter geen formele garantie, maar wel een concrete garantie met verzekeringen over de manier waarop die opvang structuur werkt. De Belgische Staat blijft in gebreke de nodige garanties te bieden. De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar objectieve informatie, maar kan op geen enkele manier individuele garanties geven dat de verzoekende partij, bij een gedwongen terugkeer naar Hongarije, niet op straat zal belanden.

“ 115. Si donc la structure et la situation générale du dispositif d'accueil en Italie ne sauraient constituer en soi un obstacle à tout renvoi de demandeurs d'asile vers ce pays, les données et informations exposées ci-dessus font toutefois naître de sérieux doutes quant aux capacités actuelles du système. Il en résulte, aux yeux de la Cour, que l'on ne saurait écarter comme dénuée de fondement l'hypothèse d'un nombre significatif de demandeurs d'asile privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence.

118. La Cour rappelle que, pour tomber sous le coup de l'interdiction contenue à l'article 3, le traitement doit présenter un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (paragraphe 94 ci-dessus). Elle rappelle également que, en tant que catégorie de la population « particulièrement défavorisée et vulnérable », les demandeurs d'asile ont besoin d'une « protection spéciale » au regard de cette disposition (M.S.S., précité, § 251).

119. Cette exigence de « protection spéciale » pour les demandeurs d'asile est d'autant plus importante lorsque les personnes concernées sont des enfants, eu égard à leurs besoins particuliers et à leur extrême vulnérabilité. Cela vaut même lorsque, comme en l'espèce, les enfants demandeurs d'asile sont accompagnés de leurs parents (Popov, précité, § 91). Les conditions d'accueil des enfants demandeurs d'asile doivent par conséquent être adaptées à leur âge, de sorte qu'elles ne puissent « engendrer pour eux une situation de stress et d'angoisse et avoir des conséquences particulièrement traumatisantes sur leur psychisme » (voir, mutatis mutandis, Popov, précité, § 102), faute de quoi elles atteindraient le seuil de gravité requis pour tomber sous le coup de l'interdiction prévue à l'article 3 de la Convention.

120. En l'espèce, comme la Cour l'a constaté plus haut (paragraphe 115 ci-dessus), compte tenu de la situation actuelle du système d'accueil en Italie, et bien que cette situation ne soit pas comparable à celle de la Grèce, que la Cour a examinée dans le cadre de l'affaire M.S.S., l'hypothèse qu'un nombre significatif de demandeurs d'asile renvoyés vers ce pays soient privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence, n'est pas dénuée de fondement. Il appartient dès lors aux autorités suisses de s'assurer, auprès de leurs homologues italiennes, qu'à leur arrivée en Italie les requérants seront accueillis dans des structures et dans des conditions adaptées à l'âge des enfants, et que l'unité de la cellule familiale sera préservée.

121. La Cour note que, selon le gouvernement italien, les familles avec enfants sont considérées comme une catégorie particulièrement vulnérable et sont normalement prises en charge au sein du réseau SPRAR. Ce système leur garantirait l'hébergement, la nourriture, l'assistance sanitaire, des cours d'italien, l'orientation vers les services sociaux, des conseils juridiques, des cours de formation professionnelle, des stages d'apprentissage et une aide dans la recherche d'un logement autonome (paragraphe 86 ci-dessus). Cela étant, dans ses observations écrites et orales, le gouvernement italien n'a pas fourni plus de précisions sur les conditions spécifiques de prise en charge des requérants.

Il est vrai qu'à l'audience du 12 février 2014 le gouvernement suisse a indiqué que l'ODM avait été informé par les autorités italiennes qu'en cas de renvoi vers l'Italie les requérants seraient hébergés à Bologne, dans l'une des structures financées par le FER (paragraphe 75 ci-dessus). Toutefois, en l'absence d'informations détaillées et fiables quant à la structure précise de destination, aux conditions matérielles d'hébergement et à la préservation de l'unité familiale, la Cour considère que les autorités suisses ne disposent pas d'éléments suffisants pour être assurées qu'en cas de renvoi vers l'Italie, les requérants seraient pris en charge d'une manière adaptée à l'âge des enfants.

122. Il s'ensuit que, si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en

charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention.

(...)

Dit, par quatorze voix contre trois, qu'il y aurait violation de l'article 3 de la Convention si les requérants devaient être renvoyés en l'Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale. »

(EHRM, Tarakhel v. Switserland, application no. 29217/12 – GC 4 novembre 2014, de verzoekende partijen zetten vet)

[...]

Ook de volgende rechtspraak dient naar analogie te worden toegepast op het geval van verzoeker nu verweerster geenszins over individuele garanties beschikt in het licht van de door verzoeker aangebrachte informatie dat het helemaal niet te verantwoorden valt dat verzoeker zou worden overgebracht naar Hongarije.

“De Raad is dan ook van oordeel dat in casu er niet zonder meer – op grond van algemene informatie die geen uitsluitsels geeft – van kan worden uitgegaan dat verzoeker de door de Italiaanse wel voorziene opvang en bijstand zal krijgen. Mede gelet op het rigoureuze en individuele onderzoek dat had moeten worden gevoerd (EHRM 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland, § 118) (RvV nr. 138 525 van 13 februari 2015 in de zaak RvV 167 296/II)

Reeds in het verleden werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een zelfde soort beslissing als de bestreden beslissing via een procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid geschorst omwille van het niet voorhanden zijn van een nauwkeurig onderzoek door de verwerende partij.

“Gelet op het rigoureuze en individuele onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het risico dat verzoeker loopt om (opnieuw) in een situatie terecht te komen die mogelijk een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, is de Raad van oordeel dat het gevoerde onderzoek in casu niet volstaat.

2.3.2.5. verzoeker kan derhalve worden bijgetreden waar hij stelt dat niet afdoende rekening werd gehouden met de voorliggende elementen van het dossier in het licht van het onderzoek dat moet worden gevoerd naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. De argumenten van de verwerende partij doen daar geen afbreuk aan.”

(RvV nr. 138 940 dd. 230 februari 2015)

Gezien door de recente objectieve informatie van verzoeker werd aangetoond dat het risico op detentie zonder de minste waarborgen in rechte en in bijzonder precaire omstandigheden diende verweerster over individuele garanties te beschikken dat verzoeker niet in dergelijke omstandigheden zou terechtkomen. Verweerster beschikt echter niet over dergelijke individuele garanties.

Gelet op al het voorgaande is een schending van de artikelen 3 E.V.R.M. meer dan reëel. Ook de bovenvermelde wetsartikelen worden zonder meer geschonden. De complexiteit van de juridische vragen in dit dossier en het risico op schending van fundamentele rechten tonen ontegensprekelijk aan dat het middel ernstig is.”

4.3.2.1.1.2. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: het Anti-Folterverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de formele en de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Het internationaal recht omvat een fundamenteel principe van non-refoulement. Dit principe verhindert dat (kandidaat-) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsten waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

Een overdracht aan Hongarije, vormt een schending van het non-refoulement beginsel en van artikel 3 E.V.R.M.

Met betrekking tot een mogelijkheid van refoulement van Hongarije naar het land van herkomst, blijkt nergens of de verwerende partij in concreto is nagegaan of bovenvermelde bepalingen in Hongarije worden gegarandeerd. Het gegeven dat Hongarije geen refoulement zou toepassen wordt niet bevestigd door andere, evenwaardige bronnen.

“As a result, asylum seekers transferred to Hungary under the Dublin Regulation were generally not protected against deportation to third countries, even if the merits of their asylum claims had not yet been examined.”

(stuk 18, “National Country Report: Hungary”, AIDA, 30 april 2014, te consulteren op http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_-_hungary_second_update_final_uploaded.pdf)

Dat er bovendien in Hongarije een algemene sfeer van xenofobie heerst en dat de wetswijzigingen Europees recht gaan schenden, waardoor het verbod op refoulement nog meer in het gedrang komt blijkt te meer uit het volgende:

“The Hungarian government has raised eyebrows in the past few months with its intense anti-immigration campaign and plans to further restrict its asylum policy. In the years of democratic transition following 1989, Hungary welcomed tens of thousands of ethnic Hungarian refugees across its borders. But as the country became a gateway to Europe and the asylum-seeker population became more foreign and diverse, policies became more restrictive, and neither government has supported the issue unambiguously. (...) In February, leading Fidesz politician, Antal Rogán, acknowledged that the plans would defy EU norms: “We are preparing for a decision that applies very strict treatment to immigrants and which, in a certain sense, clashes with practices accepted by Brussels.”³⁸ It is yet to be seen how far Fidesz’s anti-immigration campaign will go in terms of concrete legislative changes. Orbán’s government may succeed in implementing a more restrictive immigration and asylum policy. However, as long as Hungary is bound by international, and most importantly, EU law, closed third-country borders and extreme detention policies are an unlikely option – especially in the midst of the largest global refugee crisis since World War II.” (stuk 19, visegradgroup, “One step forward, two steps back – asylum issues in Hungary”, 13 mei 2015, <http://www.visegradgroup.eu/one-step-forward-two>)

Het is evident dat een risico op refoulement een risico vormt van schending van artikel 3 van het EVRM en dat dit risico nog verhoogd wordt in het geval van een detentie, die eveneens strijdig is met artikel 3 EVRM. Het artikel 3 van het EVRM lijdt geen enkele uitzondering, noch een proportionaliteitscontrole kan er op uitgeoefend worden. Een risico dat gebaseerd is op objectieve elementen, zoals deze die hierboven beschreven werden, zijn voldoende om de tegenpartij te verplichten alle mogelijke beschermingsmaatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat dit risico geen plaats kan hebben.

Uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt bovendien dat verweerster ambtshalve had moeten nagaan of er “effective procedural safeguards” (effectieve procedurele waarborgen) aanwezig zijn in Hongarije om te vermijden dat vluchtelingen zouden kunnen worden blootgesteld aan refoulement. Effectieve procedurele waarborgen zijn in casu niet aanwezig.

Eveneens heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest nr. 2.769 van 19 oktober 2007 geoordeeld dat er bij een uitwijzing van een asielzoeker naar een ander land er een grondig onderzoek dient te gebeuren naar de effectiviteit van het principe van non refoulement. Er zijn geenszins minimale kwaliteitsgaranties.

“De l’ensemble des éléments fournis par la partie requérante à l’appui de son recours, le Conseil considère qu’il n’est pas exclu que le requérant ne puisse bénéficier, en cas de renvoi en Grèce, de toutes les garanties procédurales exigées par la Convention de Genève, et plus particulièrement du principe énoncé à l’article 22 de ladite Convention, à savoir le principe de non-refoulement vers le pays où le requérant dit craindre pour sa vie, en l’espèce, l’Irak. La jurisprudence européenne et celle du Conseil d’état, exigent que les autorités de l’état qui entend faire reprendre un demandeur d’asile par un autre état partie au Règlement de Dublin, doit s’assurer au minimum de la qualité de la procédure qui y sera appliquée et particulièrement de l’effectivité du principe de non-refoulement.”

De bestreden beslissing maakt bijgevolg een schending van het non – refoulement beginsel alsook artikel 3 E.V.R.M. uit.

Het aangevoerde middel is bijgevolg ernstig en gegrond.”

4.3.2.1.2.1. Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen onderzocht.

4.3.2.1.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden

bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en *RvS 20 mei 2005*, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk*, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said v. Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, *Sultani v. Frankrijk*, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, *Muslim v. Turkije*, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, *H.L.R. v. Frankrijk*, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonbaar van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh v. Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 366).

4.3.2.1.2.3. Verzoeker betoogt dat de situatie voor asielzoekers in Hongarije zeer slecht en onmenselijk is, nu de opvang summier is en het risico om te worden opgesloten zeer groot is. Hij wijst op een xenofobe houding van de Hongaarse autoriteiten. Hij is van mening dat de situatie in Hongarije dezelfde is als in Griekenland, waar door het EHRM een schending van artikel 3 van het EVRM bij overdracht in het kader van de Dublin-reglementering werd vastgesteld. Minstens dienen er volgens verzoeker individuele garanties van Hongarije te zijn. Hij stelt dat er wel degelijk een risico op refoulement bestaat.

4.3.2.1.2.4. Het komt verzoeker in eerste instantie toe om op grond van concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker dient in principe een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het reëel risico op een slechte behandeling kan voortvloeien uit handelingen van niet-overheidsactoren; het is dan relevant dat daarbij wordt aangetoond dat de overheden van het land van bestemming niet bij machte zijn om dit risico te voorkomen door passende bescherming te verschaffen (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 40; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 98).

Het loutere feit dat verzoeker zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische positie mogelijks slechter is dan deze in België is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 april 2010, Miah v. the United Kingdom, § 14; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. the United Kingdom, § 42). Artikel 3 kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende staten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen (EHRM, 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 249). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen (EHRM 28 juni 2011, nr. , nr. 8319/07, Sufi and Elmi v. the United Kingdom, §§ 281-292 en EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10 Mohammed Hussein v. Nederland en Italië, §§70-71).

Het administratief dossier bevat geen elementen die erop wijzen dat verzoeker bij overdracht aan Hongarije omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Uit het zogenaamde Dublin-gehoor van 11 februari 2015 blijkt dat verzoeker geen redenen aanhaalde met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling die zijn verzet tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat - i.e. Hongarije - zouden kunnen rechtvaardigen. Hij maakte tijdens dat gehoor geen melding van onmenselijke of vernederende behandelingen die hij tijdens een verblijf in Hongarije persoonlijk zou hebben ondervonden noch maakte hij tijdens het gehoor melding van een vrees voor onmenselijke of vernederende behandelingen in Hongarije indien hij zou worden overgedragen. Verzoeker haalde verder weliswaar aan een te hoge bloeddruk te hebben en stelde hiervoor medicatie te nemen indien deze erg hoog is, doch hij geeft met huidige vordering niet aan de in dit verband voorziene motivering te betwisten dat geen medische attesten of andere elementen voorliggen dat redenen van gezondheid een overdracht aan Hongarije zouden verhinderen omwille van een risico in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest en er evenmin aanwijzingen voorhanden zijn dat hij in Hongarije niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Verzoeker gaf ook zelf aan thans geen medicatie te behoeven.

Derhalve wordt nagegaan of verzoeker aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In casu voert verzoeker aan dat asielzoekers die worden overgedragen aan Hongarije onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van ernstige tekortkomingen in de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers, omwille van een reële kans op detentie bij overdracht aan Hongarije en omwille van een risico op refoulement.

- Betreffende detentie in Hongarije

Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing – met verwijzing naar het rapport “Asylum Information Database – National Country Report Hungary”, up-to-date tot 17 februari 2015 (hierna: het AIDA rapport) – dat sinds 1 juli 2013 de Hongaarse wetgeving de mogelijkheid voorziet tot detentie van asielzoekers, doch niet impliceert dat asielzoekers die overeenkomstig de verordening 604/2013 aan Hongarije worden overgedragen systematisch of in grote mate zullen worden vastgehouden. Op grond van de voorliggende informatie is verweerder van mening dat er geen reden is om aan te nemen dat verzoeker, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Hongarije, na overdracht het voorwerp zal zijn van een detentie.

Uit een samenlezing van de door de beide partijen voorgebrachte rapporten blijkt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de verschillende vormen van opvang in Hongarije. Zo bestaat er naast de opvang in open asielcentra ook detentie.

Overeenkomstig het AIDA rapport werd de wetgeving in januari 2013 zo aangepast dat er geen vasthouding meer zal zijn om de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel te verzekeren wanneer een asielaanvraag wordt ingediend onmiddellijk wanneer zij worden gevat. Hierin wordt verder ook uitdrukkelijk melding gemaakt van het gegeven dat asielzoekers die worden overgedragen in het kader van de Dublin-reglementering niet zullen worden vastgehouden tenzij zij reeds een afgesloten asielprocedure hebben, waaronder wordt verstaan een negatieve beslissing over de grond van de zaak en dit met inbegrip van manifest ongegronde aanvragen of zaken waarin sprake is van een geschreven intrekking van de aanvraag.

Ingevolge de kritiek van HHC, de Europese Commissie en het UNHCR en ingevolge de rechtspraak van het EHRM werd de wetgeving (en de daaruit voortvloeiende praktijk) in Hongarije vervolgens aangepast in die zin dat sedert juli 2013 – voor die asielzoekers die niet in een open centrum of een andere opvanginitiatief terecht komen – een onderscheid wordt gemaakt tussen asieldetentie en immigratiedetentie. Aldus werd sinds juli 2013 het systeem van ‘*asieldetentie*’ ingevoerd. Dublin-terugkeerders zijn hiervan niet uitgesloten.

Het is weliswaar zo dat sommige asielzoekers nog steeds in immigratiedetentie worden geplaatst zoals dat voorheen het geval was, maar dit kan enkel in bepaalde gevallen waarin sprake is van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker betwist het gestelde in de bestreden beslissing niet dat hij niet eerder een asielaanvraag in Hongarije indiende, waardoor niet blijkt dat zijn asielaanvraag in Hongarije als een meervoudige asielaanvraag zal worden beschouwd. In deze situatie blijkt niet dat er wordt overgegaan tot een immigratiedetentie. Derhalve kan niet worden aangenomen dat hij bij terugkeer zal worden vastgehouden in een immigratiedetentiecentrum.

Wat betreft een eventuele detentie in een asieldetentiecentrum, moet er verder op worden gewezen dat er limitatieve voorwaarden zijn voor opname in asieldetentie. Uit het voormelde AIDA-rapport blijkt dat asieldetentie alleen wordt bevolen bijvoorbeeld op grond van een onzekere nationaliteit of identiteit van de asielzoeker, indien een persoon was ondergedoken of het verloop van de procedure vertraagde of indien er ernstige gronden zijn om zulks aan te nemen. Andermaal toont verzoeker niet aan dat hij zou worden beschouwd als een persoon die voldoet aan dat profiel. Er blijkt zo ook bijvoorbeeld dat verzoeker in het bezit is over een binnenlands paspoort van Oekraïne en Hongarije betwist niet dat zij verzoeker in het bezit stelden van een visum, waardoor niet blijkt dat er onzekerheid kan bestaan inzake verzoeker nationaliteit of identiteit. Er blijkt verder niet dat verzoeker reeds eerder asiel vroeg in Hongarije.

Verzoeker wijst nog op informatie afkomstig van AIDA dd. 30 mei 2014, een rapport van de Raad van Europa dd. 16 januari 2015, een informatienota van de Hungarian Helsinki Committee dd. mei 2014, een rapport van de commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa dd. 16 december 2014 en een jaarverslag 2014-2015 van Amnesty International dat asieldetentie nog ruim wordt toegepast en dat meer dan een derde van de mannelijke asielzoekers met een eerste asielaanvraag wordt vastgehouden. Deze aangehaalde rapporten laten op het eerste zicht evenwel nog niet toe vast te stellen dat verzoeker daadwerkelijk zal worden gedetineerd bij overdracht aan Hongarije of dat asielzoekers die worden overgedragen aan Hongarije alsnog systematisch worden gedetineerd. De Raad herhaalt ook dat verzoeker niet aantoonbaar is dat hij zou worden beschouwd als een persoon die voldoet aan het vereiste profiel voor detentie. Zelfs aangenomen dat er nog sprake is van blijvende problemen en/of tekortkomingen betreffende de detentie van asielzoekers, blijkt nog niet dat in casu kan worden aangenomen dat de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM is bereikt.

Het EHRM oordeelde in de zaak *Mohammadi t. Oostenrijk* (nr. 71932/12) van 3 juli 2014 omtrent de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin-reglementering terugkeren naar Hongarije ook reeds als volgt wat detentie betreft:

“65. The Court observes that the subject matter of the present application is similar to that of the above-mentioned Mohammed case. In that judgment of 6 June 2013, the Court came to the conclusion that despite the alarming nature of the reports published in 2011 and 2012 in respect of Hungary as a country of asylum and in particular as regards transferees, in the light of recent changes to Hungarian legislation pertaining to asylum-seekers, the applicant’s transfer to Hungary under the Dublin II Regulation would not amount to a breach of Article 3 of the Convention (see Mohammed v. Austria, cited above, §§ 102-111). The main question to be considered by the Court is whether there have been significant changes since the adoption of that judgment in the situation for asylum-seekers, and Dublin returnees in particular.

66. The Court therefore takes note of the various reports on Hungary as a country of asylum either referred to by the parties in the application and during the domestic proceedings or obtained proprio motu. It also notes, however, that the Hungarian asylum legislation and practice has significantly changed since the applicant lodged the instant application and the parties made their submissions on the merits of the case. The Court therefore will only take into consideration the most recent reports and respective arguments by the parties.

67. The two main complaints by the applicant relate to (i) the risk of arbitrary detention of asylum-seekers and the detention conditions, and (ii) the risk of refoulement to Serbia without having his asylum claim considered on the merits. The Court will examine each complaint separately in the following paragraphs.

(i) The applicant’s complaints relating to the detention regime and detention conditions for asylum-seekers in Hungary

68. As regards the applicant’s complaints directed against the detention practices applicable and the detention conditions for asylum-seekers in Hungary, the Court, referring to the information before it in that respect, acknowledges that they were at least arguable. The country reports showed that there is still a practice of detaining asylum-seekers, and that so-called asylum detention is also applicable to Dublin returnees. The grounds for detention are vaguely formulated, and there is no legal remedy against asylum detention. However, the reports also showed that there is no systematic detention of asylum-seekers anymore, and that alternatives to detention are now provided for by law. The maximum period of detention has been limited to six months. Turning to the conditions of detention, it is noted that while there are still reports of shortcomings in the detention system, from an overall view there seem to have been improvements.

*69. Moreover, the Court notes that the UNHCR never issued a position paper requesting EU member States to refrain from transferring asylum seekers to Hungary under the Dublin II or Dublin III Regulation (compare the situation relating to Greece discussed in *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, § 195, and the UNHCR recommendation of 2 January 2013 to halt transfers to Bulgaria).*

70. Under those circumstances and as regards the possible detention of the applicant and the related complaints, the Court concludes that in view of the recent reports cited above, the applicant would currently not be at a real and individual risk of being subjected to treatment in violation of Article 3 of the Convention upon a transfer to Hungary under the Dublin Regulation.

[...]”

Het EHRM was aldus van oordeel dat de op dat ogenblik gekend zijnde rapporten die handelen over detentie in Hongarije niet van aard zijn dat deze aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel en individueel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een overdracht van een asielzoeker aan Hongarije in toepassing van de Dublin reglementering. Op het eerste zicht tonen de recentere rapporten zoals deze thans voorliggen nog niet aan dat thans in de situatie van verzoeker een andere beoordeling zich opdringt.

In zoverre in de door verzoeker aangehaalde rapporten ook nog kritiek wordt geuit op de juridische voorzieningen om de detentie aan te vechten, stelt de Raad prima facie vast dat niet blijkt dat de huidige situatie op dit vlak op zich in negatieve zin is gewijzigd ten opzichte van de situatie zoals deze reeds voorlag bij het EHRM in voormelde zaak en waarbij reeds sprake was van deze kritiek. Er blijkt aldus niet dat dit gegeven alsnog vermag te leiden tot de vaststelling dat artikel 3 van het EVRM zou worden miskend.

Verzoeker is verder een alleenstaande asielzoeker, zodat hij niet dienstig kan verwijzen naar passages die handelen over niet-begeleide minderjarigen of families. Evenmin blijkt dat verzoeker, los van zijn hoedanigheid van asielzoeker, nog een profiel heeft van een bijzonder kwetsbaar persoon.

In zoverre verzoeker nog aangeeft dat de detentiecentra overvol zijn, merkt de Raad daarenboven nog op dat niet kan worden voorbijgegaan aan het feit dat ingevolge de kritiek van HHC, de Europese Commissie en het UNHCR en ingevolge de rechtspraak van het EHRM de wetgeving (en de daaruit voortvloeiende praktijk) in Hongarije werd aangepast in die zin dat sedert juli 2013 – voor die asielzoekers die niet in een open centrum of een andere opvanginitiatief terecht komen – een onderscheid wordt gemaakt tussen asieldetentie en immigratiedetentie. Aangezien de asieldetentiecentra nu in handen zijn van de OIN en gelet op de recente wijzigingen in het systeem precies omwille van kritiek erop, kan niet zonder meer worden verwezen naar de slechte behandeling van asielzoekers in detentiecentra in rapporten die dateren van voor deze overgang. Ook op dit punt laten de door verzoeker in zijn verzoekschrift aangehaalde stukken de Raad op het eerste zicht nog niet toe vast te stellen dat een andere beoordeling dan deze van het EHRM in voormeld arrest zich zou opdringen.

- Betreffende de omstandigheden van opvang

Inzake de omstandigheden van opvang oordeelt verweerder – zich steunende op het AIDA rapport, het rapport van Grusa Matevzic, “European Network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation. National Report – Hungary”, oktober 2012 en een nota van het UNHCR van december 2012 – dat niet kan worden vastgesteld dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin reglementering worden overgedragen per definitie in een situatie terechtkomen die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verweerder stelt dat de condities in de verschillende open opvangcentra verschillen, maar dat er nog geen sprake is van significante inbreuken op hygiëne, veiligheid of het verstrekken van voedsel in de centra.

Verzoeker is van mening dat de opvang summier is. De Raad stelt vast dat prima facie de door verzoeker in zijn verzoekschrift aangehaalde rapporten niet van aard zijn dat deze voormelde motivering van verweerder vermogen te weerleggen of het kennelijk onredelijk karakter hiervan aantonen. Het door verweerder in dit verband gehanteerde AIDA rapport kan ook worden geacht het best de actuele situatie in dit verband weer te geven, eerder dan het door verzoeker aangebrachte rapport van de Hungarian Helsinki Committee van 28 juni 2013. Er blijkt verder niet dat verzoeker dienstig kan verwijzen naar citaten uit rapporten inzake opvang die duidelijk betrekking hebben op asielzoekers met een meervoudige asielaanvraag. Zoals reeds werd opgemerkt, betwist verzoeker niet dat hij niet eerder in Hongarije asiel vroeg. Er dient dan ook te worden aangenomen dat zijn asielaanvraag in Hongarije als een eerste asielaanvraag zal worden beschouwd. Verzoeker toont op het eerste zicht niet aan dat de omstandigheden van opvang dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

- Betreffende het risico op refoulement

Verweerder wijst er in zijn beslissing op dat Hongarije partij is bij het Vluchtelingenverdrag en bij het EVRM. Hij benadrukt dat Hongarije instemde met de overdracht en dat kan worden aangenomen dat verzoeker bij aankomst in Hongarije een asielaanvraag zal kunnen indienen en hij niet zal worden verwijderd van het Hongaarse grondgebied zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. Er wordt verwezen naar een rapport van het UNHCR van december 2012 dat uitdrukkelijk stelt dat de asielaanvragen van asielzoekers die via Servië of Oekraïne naar Hongarije zijn gereisd worden onderzocht en deze niet langer worden verwijderd naar Servië of Oekraïne.

Verzoeker verwijst naar een rapport van december 2011 van de Hungarian Helsinki Committee dat Dublin terugkeerders niet automatisch als asielzoekers worden beschouwd. Dit rapport vermag het recentere rapport van het UNHCR van december 2012 evenwel niet te weerleggen waaruit duidelijk blijkt dat personen die via Servië of Oekraïne naar Hongarije zijn gereisd niet zonder meer naar deze landen worden verwijderd en deze personen een asielaanvraag kunnen indienen die zal worden onderzocht.

Een zeer selectief citaat uit het AIDA rapport van 30 april 2014 dat asielzoekers in het algemeen niet beschermd zouden zijn tegen refoulement – daar waar dit citaat handelt over de situatie voor januari 2013 en betrekking heeft op asielzoekers die eerder reeds asiel hadden gevraagd in Hongarije, situatie die zich thans niet voordoet – is in dit verband niet ernstig en niet dienend.

Andermaal blijkt niet dat verzoeker dienstig kan verwijzen naar passages uit rapporten die handelen over meervoudige asielaanvragers in Hongarije.

De Raad verwijst verder naar volgende passage in het arrest Mohammadi t. Oostenrijk (nr. 71932/12) van 3 juli 2014 van het EHRM:

“(ii) The applicant’s complaints relating to access asylum proceedings in Hungary and possible refoulement to Serbia

71. The issue of sufficient access to asylum proceedings allowing an examination of the merits of the applicant’s claim in Hungary and the consequent risk of refoulement to a third country raises different issues.

72. Concerning the question whether the applicant would have access to asylum proceedings on the merits if returned to Hungary, the Court observes that both the UNHCR as well as the Hungarian Helsinki Committee in their latest reports stated that since the changes in legislation, those asylum seekers transferred to Hungary under the Dublin system whose claims had not been examined and decided in Hungary had access to an examination of the merits of their claims upon their return (see paragraphs 31 and 36 above). According to the information provided by the Hungarian Government, the applicant has not yet had a decision on the merits of his case. Therefore, the Court notes that he will have the chance to reapply for asylum if returned to Hungary and to have his application for international protection duly examined.

73. When it comes to the alleged risk of refoulement to Serbia, recent reports by the UNHCR and the Hungarian Helsinki Committee consistently confirmed that Hungary no longer relied on the safe third country concept and in particular examined asylum applications by Dublin returnees on the merits, as long as there had not yet been a decision on the case. Following the changes in legislation which took effect in January 2013, deportation could no longer be imposed on asylum-seekers during the asylum procedure.”

Het EHRM aanvaarde aldus geen risico op non-refoulement.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat er niet voldoende garanties zouden zijn dat hij in Hongarije een bescherming tegen refoulement geniet. Hij houdt ook ten onrechte voor als zou dit door verweerder niet zijn onderzocht.

- Besluitend

Gelet op hetgeen voorafgaat oordeelt de Raad prima facie dat het standpunt van verweerder kan worden bijgetreden dat niet blijkt dat het systeem van de asielpcedure of de opvangvoorzieningen in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen zouden vertonen dat een overdracht in het kader van de verordening 604/2013 strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verzoeker maakt op het eerste zicht ook geenszins aannemelijk dat de situatie in Hongarije dermate ernstige tekortkomingen kent die noodzaken dat individuele garanties zouden worden gevraagd. Er wordt niet met concrete argumenten aangetoond dat in Hongarije een gelijkaardige situatie zich voordoet betreffende de opvang van asielzoekers dan in het arrest Tarahkel van het EHRM zoals door hem aangehaald. In casu blijkt ook geenszins dat, zoals dit wel het geval was in voormelde zaak, verzoeker vergezeld is van minderjarige kinderen of dat enige gezins- of familiale cel in het gedrang kan komen. De Raad benadrukt in dit verband ook nog dat Hongarije expliciet heeft bevestigd akkoord te gaan met de overname van verzoeker.

De Raad stelt prima facie vast dat verzoeker met zijn betoog evenmin concreet aannemelijk maakt als zou de situatie in Hongarije dezelfde zijn als, of gelijkaardig zijn aan, deze in Griekenland. Dit betreft een vage en algemene bewering, die niet kan worden aangenomen.

Waar verzoeker nog algemeen gewag maakt van een xenofob klimaat zonder dit enigszins op zijn persoonlijke situatie te betrekken, kan dit evenmin in zijn geval aanleiding geven tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker verwijst naar een geuite bezorgdheid van het UNHCR naar aanleiding van een problematische vraagstelling in het kader van een consultatie van de bevolking, doch aldus blijkt nog geen reëel risico voor asielzoekers om in Hongarije het slachtoffer te worden van een miskennis van artikel 3 van het EVRM of om te worden verwijderd van een grondgebied zonder een inhoudelijke en kwaliteitsvolle behandeling van hun asielaanvraag. Verzoeker heeft evenmin gewezen op concrete problemen van racisme of integratie toen hij in Hongarije verbleef.

Verzoeker wijst tenslotte op wetgeving die in voorbereiding zou zijn en die mogelijk in strijd zou zijn met Europese regelgeving. Het betreft evenwel nog geen aangenomen wetgeving en het is ook onduidelijkheid

wat de juiste draagwijdte hiervan zou zijn. Er kan het bestuur niet worden verweten zijn beoordeling te steunen op de actuele wetgeving en situatie in Hongarije.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de bestaanbaarheid van de overdracht van verzoeker met artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht in het licht van de internationale verdragsrechtelijke verplichtingen van Hongarije. Gelet op hetgeen voorafgaat kan prima facie niet worden vastgesteld dat dit gevoerde onderzoek onzorgvuldig of niet met de vereiste nauwkeurigheid en aan de hand van concrete, pertinente en actuele informatie zou zijn gebeurd. Verzoeker toont ook niet concreet aan dat verweerder op enig punt een partiële lezing maakt van de gehanteerde stukken. De Raad stelt vast dat verweerder wel degelijk recente bronnen heeft gehanteerd – waaronder het AIDA rapport up-to-date tot 17 februari 2015 – in het kader van zijn onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM en dat waar verzoeker zelf bronnen aanhaalt die alsnog van recentere datum zijn – zoals het rapport van Amnesty International en informatie van AIDA dd. 7 april 2015 – hieruit nog niet blijkt dat er sprake is van een fundamenteel gewijzigde situatie of dat de bronnen die verweerder hanteerde gedateerd zijn of worden tegengesproken. Er werd verder eveneens reeds vastgesteld dat de bezorgdheid geuit door het UNHCR op 8 mei 2015 inzake de vraagstelling van een nationale consultatie nog niet toelaat om de door verweerder gehanteerde bronnen en gemaakte beoordeling aan te tasten. Een algemene verwijzing naar het gegeven dat er plannen zouden zijn om het asielbeleid restrictiever te maken, gegeven dat nog hypothetisch is en actueel vooral retoriek lijkt te zijn, vermag evenmin te leiden tot een andere beoordeling.

4.3.2.1.2.5. Een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.3.2.1.2.6. Aldus kan evenmin enige miskennis van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of van artikel 3 van het Anti-Folterverdrag worden weerhouden.

4.3.2.1.2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker op zich geenszins betwist dat overeenkomstig artikel 12, tweede lid van de verordening 604/2013 Hongarije in beginsel bevoegd is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Enige schending van deze bepaling blijkt dan ook geenszins. Nu verder niet blijkt dat er sprake is van reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bij overdracht aan Hongarije, kan prima facie ook niet worden vastgesteld dat verweerder artikel 3, tweede lid, tweede paragraaf van voormelde verordening zou hebben miskend door niet zelf de asielaanvraag te behandelen. Er blijkt daarnaast niet dat verzoeker nog dienstig kan verwijzen naar de voorgaande verordening 343/2003. Gelet op hetgeen voorafgaat, laat verzoekers betoog prima facie niet toe enige miskennis van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet vast te stellen.

4.3.2.1.2.8. De motieven van de bestreden beslissing kunnen verder op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

4.3.2.1.2.9. Zoals blijkt uit de voorgaande bespreking van de middelen kan op het eerste zicht verder niet worden vastgesteld dat verweerder bij zijn beoordeling van de bestreden beslissing niet zou zijn uitgegaan van een correcte feitenvinding of deze hierbij kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld. Enig onzorgvuldig handelen blijkt op het eerste zicht evenmin. Enige miskennis van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel kan prima facie dan ook niet worden vastgesteld.

4.3.2.1.2.10. Het eerste en derde middel zijn niet ernstig.

4.3.2.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 39, § 1 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de richtlijn 2005/85/EG).

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn tweede middel aangeeft van oordeel te zijn dat hij niet kan beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel, doch hiermee niet aantoonbaar dat de bestreden beslissing is genomen met miskennis van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht. Verzoeker zijn kritiek laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is aangetast door enig gebrek.

Daarnaast wijst de Raad erop dat verweerder nog niet overging tot de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en verzoeker de facto de kans kreeg om zijn middelen aan de Raad ter kennis te brengen en de ernst ervan te laten onderzoeken in het kader van huidige procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid. Ingevolge artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet kan verweerder in casu slechts overgaan tot de gedwongen tenuitvoerlegging nadat de Raad huidige vordering verwerpt. Verzoeker is in casu aldus van rechtswege beschermd tegen een gedwongen verwijdering, zolang het onderzoek door de Raad van de door hem ingediende vordering duurt. Ingevolge artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dient de Raad hierbij ook over te gaan tot een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid van die welke van aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de beslissing de verzoeker zou blootstellen aan een schending van zijn grondrechten. Bij de bespreking van het eerste en derde middel is verder gebleken dat verzoeker prima facie geen ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM en evenmin een ander ernstig middel betreffende een andere rechtsnorm of een rechtsbeginsel aannemelijk maakt.

Verzoeker zijn standpunt dat hij niet over een effectief rechtsmiddel kon beschikken en dat artikel 13 van het EVRM, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten en artikel 39, eerste lid van de richtlijn 2005/85/EG zijn geschonden, mist dan ook feitelijke grondslag.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig.

4.3.2.3. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

4.3.3. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

I. CORNELIS